

MEGADATOTT

A reggel megadta mindennek, mi szükséges volt.

A nap egyre csúsztotta a cseppeket; nyújtózkodáson érte magát minden, mi él.

Harmatörzőkből napimádókká vált növény-kavalkád, érdesből simává emelkedő fejek.

A mindennapos rítust engedőn fogadták,
sejtjeik ágaskodva kapcsolódtak a fényes korong lágy szavára.

A bolygó halkan ébredt.

A szél csilingelve fokozta a gyors száradást.

Izmaikra támaszkodva keltek botoran, szemükből lassan zuhant a fáradtság verte álom.

Március volt, a rügyek göbjei nyugultak a látóhatár fölé bukón.

Mintha megszilárdult volna a lég, örömcseppek hatoltak a mindent eldöntő, feszült barázdákba.

Arcán a felrohanó nyiladozás mintha rendet teremtett volna.

Egy pillanatra minden tökéletesnek látszott.

A világ, a szűkebb környezet funkcionálisan teljességet ígért,
az öröklét hajója bukdácsolás nélkül ringott a dolgok növekvő medrében.

A deszkák gyalulatlan arcukat mutatták, ám bent az alvók örök simaságát örökölték.

Lágy léptűen, szomjas arccal került körbe. Azt már újra tudta, biztonságot csak bátorság juttat.

Adományként élték bensőjük keserveit. Joguk van élni, megélni a saját maguk teremtette világukat.

Mennyire nem tud számítani a fenyegetettség,
mikor kedvükre teszik s teljes erőből feszítik most még csak halkan pihegő testüket.

Ahogy körbejárt, elborította szívét – mint vízgyűjtő a falevelet – a vágy,
hogy mindig és mindenütt megvédhesse a bentieket.
Van, aminek fenn kell maradnia, a természet tudja ezt, s teszi dolgát.

De mit tehet ő, az állandóságért, a megmaradásért?

Az asszony és a fiú megjelent a vasakkal megerősített deszkaajtóban.
Arcuk földöntúli kedvességébe kapaszkodott egy pillanatra. Összeölelkeztek.

A tízéves forma fiú anyja báját, bőre simaságát bírta az égtől,
apja kemény vonásai még lágyan, puhán dobódtak rá, bár álla s ornyerge keménységet sejtetett.

A csupa tépettségeket hordozó kutya a fiúhoz szaladt, nedves orrát beletörölte
az amúgy is pecsétes nadrágba.

Rájuk emelt arcán nem futottak össze az oly mély ráncok.

Mosolygott, maga is meglepődve ezen az egyszerű automatizmuson.
Valahogy tudta, ezért érdemes.

Ezer dolguk volt, tették, amit kell; ellátták a vinnyogókat, horkantgatókat, bégetőket.

Később együtt reggeliztek, halkan beszéltek a történeésekről, mintha nem akarták volna,
hogy bárki is elfogjon egy félmondatukat is.

A menekültek riadtsága, bizonytalansága, neszre felhorgadása, nos, ez néha eljött, rátalált.
Agya rejtett zugaiban – mint halászó sas – ébren - tartódottság repkedett, a mindenre odafigyelés.

Az éles retinára vetődő bármi változás felszínre dobta nyugodt figyelmét;
a riasztócsengőn tartott ezer apróság összegződött.

A patak ellátott, tisztított, vize sokszor oldotta kitörölhetetlen jövő aggodásukat

Az örök kérdés, hogy mik voltunk s mivé leszünk,
a két felnőtt hangtalanul elfogadó testében ott fészkelte tudatosan és tudattalanul..

Az asszony megállt néhány virágzó bokor előtt, s szívta a sárga kavalkád látványát,
mintha eggyé vált volna – hacsak egy pillanatra is – a természet méhének mostani,
oly egyszerű gyümölcseivel.

Nem kérdezett, mélyen elfogadta másodpercekre, hogy ott van.
Persze erről mit sem tudott, ösztöne sejtről sejtire ugorva alakította ki
a rögzült képekből font katedrális.

Két ujjá közé fogta a nyíló virágot, ölében érzett sok mindent,
neve-nincs gyermekét ölelhetne így karjaiban, szemét oly feszesre meresztette, hogy belefájdult.

Érezte, hogy minden van, nem tudta boldogságát, csak nézte növekményeit, gyerekeit, társát.

Belső békéje bú nélkül virágzott.

Nem harcosok elől menekültek.

Menekültek emberek és lovak merev szemeitől,
kardok s nyilak rága véglegességtől, a szivárgó, patakzó vér színétől.

A hadszíntér bűzös leheletétől. Az egymásra hajítottak élettelenységétől,
a szerteszt heverő fejektől, végtagoktól. A nap gyászosan világította meg a véres port,
a kibuggyanó emberi belsőségeket, levághatatlan vérző fűszálakat, melyek befogadták
a lehetetlent, a halált.

Lelke folyamába mártogatta a kétség evezőit.

Jól csináltam, csinálom-e?

A szemébe pattanó táj biztosította a körülmények abroncs szorításában a lehető,
a lehetséges, a szükséges adta dolgok közötti lavírozás egyértelműségét.

A kard már nem verte oldalát.

A harctér értelmetlen összevisszasága, mint kalitkában verdeső,
elfogadhatatlan fájdalommal csapódott rajta.

Annyi mindent érzékelünk, hogy mi kerül összefüggéseiben, mi festődik a lélek szivárványára, nem tudta.

A lélek legeldugottabb, legsötétebb sarkában a hallók kalitkájába lökődnek.

A hajlíthatatlanság, az önzés kérlelhetetlensége, a sápadt irigység, az összeférhetetlenség s annyi más.
Önkéntelenségről van szó, a kalitka duzzad, rácsozata szélesedik, vastagszanak a vaspálcák,
de nyitva áll – mint tengeralattjáró periszkópja – pásztázza az életet, hogy felszínre bukthasson, ha kell.

Van, ami soha nem múlhat el, kitörölni, vagy kitörölhetővé tenni képtelenség.

Gondoskodó kérges tenyere sokszor nyugodott – néha ösztönösen – támaszkodón, mégis finoman a fiú
fején. Ez valami mindent felölelő szeretés, szerelem, odaadás, szolgálat, alázat volt, a természet elfogadó,
befogadó keblén.

A fiú ölelő kezeit szinte az összes állat élvezte.

Az izmok lendületéből süvöltő kés megállt a fában.

Soha nem tanult mozdulatok indultak törzséből, határozottan meg-megállón a végesség recsegő malmán.

Lelkesen és szomorúan látta mindezt. Harci kürtszó jajongott fel arcából, lefolyt a lealacsonyodott emlék.

A patak vize sokszor oldotta kitörölhetetlen jövő aggódásukat.

Téztatapintású bőre alatt az izmok, inak összessége tapadón, odaadóan veszítették az éjszaka sötétségét.
Bájos arcában az árkok visszahúzódottan tűntek fel és tűntek le.

Pillái ugyan remegve repdestek, mikor otthagyta a virágokat.

A reggel szinte elvégezte dolgát, teret hagyva a már nem bujkáló napnak.

Hová megyünk, ha elérnek, utolérnek? – kérdezte az asszony.

Most kettesben voltak.

Majd akkor meglátjuk – az apa erővel kialakított vonásai felkészültséget próbáltak sugározni -,
tudod, a lovakat felszerszámozva tartom.

Vadászni ment, talán túl messzire is. Vállát a kisvaddisznó alig nyomta. Már érezte a sülő hús illatát.
Nem belezte ki, sietett vissza, egyre inkább kúszott fel az aggodalom létráján, néha felreszketett.

A kutya majdnem feldöntötte, vinnyogó, szűkülő, szétesett hangját már előbb hallotta.

Nem szokott ilyen kakofóniában üvölteni.

Látszólag minden rendben volt, a disznó gyors puffanása ijedtséget kölcsönzött pillanatokra testében.
A deszkaajtó csukva volt, pedig napközben nyitva hagyták.

Már-már barnuló, szemet maró vérerek, patakok, folyamok vánszorogtak
a deszkaajtó teljes szélességében.

Térd-ütöten, velőtrázón szakadt melléből a mindent káromló, kétségbeeső üvöltés.

Majdnem megfulladt.

Szívében a fő-eret elzárta a soha többet nem ölelhetők képe,
törött térdeiről épphogy elbillenve, arccal a ritkás fűbe vágódott.